

fællesfag har kristendomskundskab som et klart prioriteret område, men med den nødvendige åbenhed over for det, der også ligger i begrebet livsoplysning, og som jeg i øvrigt mener passer fortrinligt til den formålsparagraf, vi har i folkeskolen, og som også er citeret her i dag.

Når dertil kommer, at med linjefaget kristendomskundskab, som i øvrigt søges af et stigende antal studerende, og med mulighederne for nu at kunne vælge flere linjefag, vil det være mit synspunkt – men det vil såmænd også være min påstand – at så er der tale om, at vi samlet styrker indsatsen, når det gælder kristendomskundskab.

Dermed håber jeg, at jeg i hvert fald for mit vedkommende har fået sat nogle ting på plads, som det har været vanskeligt at få tilstrækkelig tydeligt frem i den polemik, der er løbet over lidt længere tid. Jeg synes, jeg kan fornemme med de synspunkter, der er fremført her i dag, at vi på det her felt vil være i stand til at finde hinanden, hvis der overhovedet er brug for det. Måske er vi i virkeligheden enige, når det kommer til stykket.

Jeg skal tage nogle enkeltspørgsmål op. Det, det også drejer sig om, er: Jamen kan nu seminarielærerne mestre den opgave, der ligger her? Ja, det tror jeg de kan, og jeg tror navnlig de kan, hvis vi også giver denne gruppe af lærere nogle forøgede efteruddannelsesmuligheder, for ligesom vi har følt, at vi på folkeskoleområdet måtte give nogle ekstraordinære efteruddannelsesmuligheder i en periode for at få introduceret den nye folkeskolelov, så mener jeg, at vi bliver nødt til at gøre det samme, når det gælder den nye læreruddannelse.

Det bliver min og regeringens holdning, men forhåbentlig med Folketingets tilslutning, jo et spørgsmål om – og det er jeg indstillet på – at få tilvejebragt nogle flere midler for i en periode at kunne give seminarielærerne den nødvendige håndsrækning især på de områder, hvor der bliver stillet nogle nye krav.

Jeg synes, man har kunnet fornemme igenem de senere år, at der er et stort engagement også hos seminariernes lærere, ikke blot i den særlige opgave, de har på seminariet, men også i forhold til den opgave, der ligger ude i skolen, og som de studerende skal ud og løse, når de er færdiguddannede. Der er en helt anderledes åbenhed over for også at etablere en nærmere kontakt og et tættere samarbejde mellem folkeskolen, seminarierne og deres medarbejdere.

Så er der spørgsmålet om decentraliseringen, den meget stærke decentralisering, som har præget uddannelsen, og som jo er gennemført på mange områder. Den har mange fordele, og dem skal vi ikke sætte over styr.

Men som forslaget jo også lægger op til, er det vigtigt, at vi ligesom inden for folkeskolen fastholder, at vi har en fælles læreruddannelse, sådan at der er gennemgående træk. Det kan ske i kraft af, at vi formulerer centrale kundskabs- og færdighedsområder.

Så kan man diskutere, som hr. Frank Dahlgaard gjorde, om det er stærkt nok, det, vi har sagt og gjort her; det kan vi alt sammen se på under udvalgsarbejdet. Det kommer jo helt an på også det opfølgende arbejde, men det diskuterer jeg gerne.

Vi skal finde en passende balance imellem den decentralisering, som har fundet sted, og som har sine fordele også, og så det ønske, jeg har fornemmet, og som jeg er enig i der kan være for også at sikre, at vi har en fælles læreruddannelse her i landet.

Det kendetegner jo stadig væk den danske model, at selv om det er en videregående uddannelse, så foregår den på særlige uddannelsesinstitutioner, nemlig på vore seminarier. Det fastholder vi, det fastholder forslaget, og det har jeg forstået at der også er enighed om.

Spørgsmålet om, at alle studerende skulle have faget dansk, er jo også en overvejelse, jeg selv har gjort mig, men i den forudgående diskussion, vi har haft med hinanden, og også når man lyttede til omgivelserne, og det er jo også sundt, er jeg selv kommet til den slutning, som forslaget her jo også bygger på, at der skal være valgmuligheden mellem dansk og matematik, sådan at man altså både kan tage dansk og matematik eller et af de pågældende fag ved siden af de øvrige to valgfag, man skal have. Der kan komme lærere ud, som altså ikke har faget dansk, men som så på anden måde er kvalificeret på områder, som også er vigtige for skolen.

Det praktisk-musiske har været ført frem. Og dér gør jeg mig jo håb om, at de forøgede valgmuligheder, der er for at vælge fag også inden for det praktisk-musiske område, vil kunne være med til også at styrke den indsats, som er nødvendig i selve folkeskolen.

Men også i læreruddannelsen må vi fremme integrationen af det praktiske og det musiske i den måde, hvorpå hele undervisningen tilrettelægges og organiseres. Der bør ikke være nogen